

Mr J.H.Sassen

6522 KC Nijmegen, 3 januari 2013
Beekmansdalseweg 1
024-3226915 (tel.)
024-3243472 (fax)

AANGETEKEND

Aan de Inspectie voor de Gezondheidszorg
De Inspecteur-generaal
dr. J.A.A.M. van Diemen-Steenvoorde
Postbus 2680
3500 GR Utrecht

Geachte mevrouw Van Diemen-Steenvoorde

Hierbij dien ik een klacht in tegen de Inspectie op de Gezondheidszorg, Werkgebied Noord-oost, de heer R. Tamminga, Inspecteur, Postbus 392, 8000 AJ Zwolle
De kwestie is bij IGZ bekend onder kenmerk: M16085.

Ik beklaag mij bij u over het door de IGZ niet behoorlijk opvolgen van de aanbevelingen van de Nationale ombudsman in zijn rapport van 6 februari 2012, 2012/015, inzake:

1. het uitsluitsel geven over de resultaten van het onderzoek bij de fabrikant van Miragel;
2. het zich beraden of verder onderzoek in de rede ligt, nadat de uitkomst van mijn civiele procedure is aangeleverd;
3. het alsnog onderzoek doen naar de informatieverstrekking aan patiënten vóór juli 2009;
4. het in de gaten houden of de klinische les in het NTVG wordt gepubliceerd.

Ad 1: het uitsluitsel geven over de resultaten van het onderzoek bij de fabrikant van Miragel

De aanbeveling van de Nationale ombudsman inzake de resultaten van het onderzoek bij de fabrikant van de Miragel luidt:

De minister van VWS wordt in overweging gegeven om te bevorderen dat de IGZ aan verzoeker uitsluitsel geeft over de resultaten van het onderzoek bij het ziekenhuis en bij de fabrikant van Miragel;

Zonder opgave van redenen is niet voldaan aan mijn verzoek bij brief van 21 juni 2012 om mij kopieën te doen toekomen van de e-mailwisseling van de IGZ met de fabrikant, te weten de door ir Tamminga in zijn brief van 21 mei 2012 genoemde e-mails van 6 februari 2009, 24 februari 2009 en 7 maart 2009 alsmede eventuele overige e-mails/brieven en notities/memo's betreffende de contacten met de fabrikant.

Mij wordt aldus niet behoorlijk uitsluitsel gegeven omtrent dit onderzoek en de resultaten daarvan.

Ad 2: het zich beraden of verder onderzoek in de rede ligt, nadat de uitkomst van mijn civiele procedure is aangeleverd

Bij brief van 9 augustus 2012 sluit ir. Tamminga het nadere onderzoek, dat werd geopend na mijn klacht bij de Nationale ombudsman af op de voet van art. 11 lid Leidraad meldingen IGZ, kennelijk zonder de uitkomst van mijn procedure tegen UMC St. Radboud te willen afwachten.

Ad 3: het alsnog onderzoek doen naar de informatieverstrekking aan patiënten vóór juli 2009

Het vonnis van de rechtbank Arnhem van 30 november 2012, dat ik u hierbij toezend (**bijlage**), onderstreept de noodzaak alsnog onderzoek te doen naar de informatieverstrekking aan patiënten, die vóór juli 2009 geopereerd zijn geworden vanwege gezwollen Miragel materiaal.

In zijn rapport van 6 februari 2012 heeft de Nationale ombudsman o.m. gesteld (blz. 7):

Inmiddels loopt er een civiele procedure tussen verzoeker en het ziekenhuis. Verzoeker heeft aangegeven dat hij het te billijken vindt dat de IGZ de uitkomst daarvan afwacht. De Nationale ombudsman sluit zich daarbij aan. Uit de reactie van de IGZ valt echter op te maken dat de IGZ niet van plan is het onderzoek voort te zetten na de uitspraak van de rechter. De Nationale ombudsman vindt dat de IGZ zich na de uitspraak zou moeten beraden of verder onderzoek dan nog in de rede ligt, en verzoeker daarvan op de hoogte moet stellen. Het is immers mogelijk dat er vervolgens reden is voor de IGZ voor verder onderzoek naar de gang van zaken.

en in dit verband de aanbeveling gedaan (blz. 9):

De minister van VWS wordt in overweging gegeven om te bevorderen dat de IGZ nadat verzoeker de uitkomst van de civiele procedure heeft aangeleverd, zich beraadt of verder onderzoek in de rede ligt en verzoeker daarover bericht;

Bij het vonnis van 30 november 2012 heeft de rechtbank Arnhem mijn vorderingen tegen UMC St. Radboud afgewezen.

Ik kan mij met deze uitspraak niet verenigen en zal hoger beroep instellen.

De uitspraak geeft m.i. wel alle aanleiding voor het alsnog uitvoeren van onderzoek door de IGZ zoals dit door de Nationale ombudsman is aanbevolen..

Het vonnis

De rechtbank oordeelt dat de bij mij in 1992 toegepaste Miragel plombe een ondeugdelijk hulpmiddel is in de zin van art. 6:77 BW en dat het ziekenhuis tekort geschoten is in dossierplicht en informatieplicht.

De rechtbank oordeelt evenwel dat de toepassing van dit ondeugdelijk hulpmiddel niet aan het ziekenhuis kan worden toegerekend in de zin van art. 6:77 lid 2 BW.

De rechtbank overweegt (2.30) dat uit het deskundigenbericht volgt dat er in 1992 naar de toenmalige stand van de wetenschap nog geen grond was om aan te nemen dat de Miragel-plombe gebrekkig was en dat pas na 1992 voor het eerst de eigenschappen van de Miragel-plombe bekend werden.

Daarom zou er geen sprake kunnen zijn van productaansprakelijkheid en daarom evenmin van aansprakelijkheid van het ziekenhuis. Daarom ook brengen de verkeersopvattingen naar het oordeel van de rechtbank mee dat de tekortkoming niet aan het ziekenhuis kan worden toegerekend.

Gronden voor appel

Dat de rechtbank het deskundigenbericht volgt, is m.i. reeds op twee gronden onjuist:

- de vraag of mijn behandelend oogarts prof. Deutman op grond van het artikel van Marin ea van januari 1992 wist of behoorde te weten dat de bij mij toegepaste-Miragelplombe op termijn tot complicaties zou kunnen leiden en of niet minst genomen op hem een onderzoeksplicht uit het oogpunt van preventie ten aanzien van toekomstige patiënten en een mededelingsplicht jegens mij als patiënt begin juli 1992 rustten, is geen medische maar een juridische vraag die de rechtbank zelf had behoren te beantwoorden en niet had behoren over te laten aan de deskundige;
- de deskundige prof. Hooymans maakt deel uit van de Nederlandse oogheelkundige wereld, die ondanks het artikel van Marin ea nog tot in 1996 is doorgegaan met de toepassing van de-Miragelplombe en natuurlijk wordt dan de vraag of uit dit artikel bekendheid voortvloeide met bedoelde complicaties ontkennend beantwoord.

Het artikel van Marin ea bevatte de bevindingen bij 80 patiënten van complicaties van de niet commerciële voorloper de MAI plombe, waarvan de chemische samenstelling dezelfde was als die van commerciële opvolger de Miragel plombe.

Onderzoek wees uit dat de polymeren in de hydrogel van chemische samenstelling konden gaan veranderen.

De termijn waarbinnen deze veranderingen bleken te kunnen optreden, was met betrekking tot de door Marin ea intrascleraal geplaatste Miragelplombes nog lang niet verstreken, ja zelfs moest nog aanvangen.

Dat de plaatsing van de plombe's, intrascleraal dan wel episcleraal, van betekenis zou kunnen zijn voor het ontstaan van de complicaties, is door Marin ea in het geheel niet vermeld en door de deskundige prof. Hooymans ook op geen wijze onderbouwd.

Het artikel van Hwang ea van september 1997 betreffende de ook bij de Miragelplombe opgetreden complicaties, vermeldt dat deze 'breakdown' niet als een verrassing kwam, gelet op de bevindingen van Marin ea.

Latere artikelen, bijvoorbeeld dat van Lane ea van juni/juli 2001, waarin meer gevallen van deze complicaties bij de Miragelplombe zijn beschreven, bevatten voor wat betreft de oorzaak van deze complicaties, namelijk de verandering van chemische samenstelling van de (polymeren van de) hydrogel, niets nieuws ten opzichte van de bevindingen van Marin ea.

De problematiek van de van chemische samenstelling veranderende hydrogel, waaruit de MAI plombe en de Miragel plombe waren vervaardigd, was dus in januari 1992 al in essentie bekend en kenbaar.

Kortom, prof. Deutman wist ten tijde van mijn operatie op 6 juli 1992 of kon weten dat de episcleraal bij mij toegepaste Miragel plombe op termijn complicaties zou kunnen gaan opleveren.

Voor wat betreft het expectatief beleid dat de Nederlandse oogheelkundige wereld blijkt te hebben gevoerd zoals ook het Radboudziekenhuis bij mij deed, volgt de rechtbank ook hier de deskundige prof. Hooymans en besteedt evenmin als de deskundige heeft gedaan enige aandacht aan de vijf gezaghebbende artikelen van buitenlandse medische specialisten, die eensluidend de aanbeveling hebben gedaan, dat de Miragel plombe bij eerste tekenen van zwelling, medio november 2003, had behoren te worden verwijderd om erger te voorkomen.

Ik verwijs in dit verband naar mijn brief van 17 augustus 2009 aan dr. Vesseur, waarin deze literatuur is vermeld met vindplaatsen en citaten.

Voor wat betreft de informatie- en dossierplicht overweegt de rechtbank (2.10/2.12) dat het ziekenhuis en de daar werkzame oogartsen in 1992 niet bekend waren en redelijkerwijs konden zijn met de eigenschappen van de Miragel plombe, zodat de behandelend arts prof. Deutman mij daarover dus niet konden informeren.
Op de hiervoor vermelde gronden ben ik het dus niet met dit oordeel eens.

Ook in 1996, toen de fabrikant het product van de markt had gehaald, en in 1997, toen het artikel van Hwang ea verscheen, rustte naar het oordeel van de rechtbank (2.14/2.17) op het ziekenhuis niet de plicht om alle patiënten bij wie in de voorbije jaren een Miragel plombe was geïmporteerd, daarover te informeren.
Op de hiervoor vermelde gronden ben ik het eveneens niet met dit oordeel eens.

Daarentegen oordeelt de rechtbank (2.17/2.19) dat het Radboudziekenhuis mij in 2003 toen de gezwollen plombe werd opgemerkt, in 2005 toen ik voor het eerst door prof. Keunen werd gezien, en in 2006 toen de plombe uit de conjunctiva stak, mij had behoren te informeren omtrent de bij mij geïmplanteerde Miragel plombe, de daaraan verbonden risico's, de behandelmethoden en daarmee samenhangende risico's.
Anderzijds overweegt de rechtbank (2.20) dat het causaal verband tussen het tekortschieten in de informatieplicht en de door mij geleden schade ontbreekt, omdat ook wanneer ik eerder geïnformeerd was, dezelfde afwachtende houding zou zijn ingenomen.
Met dit laatste oordeel kan ik mij niet verenigen, aangezien ik in de procedure uitdrukkelijk heb gesteld dat ik het niet eens was met het expectatief beleid en zo nodig een second opinion zou hebben ingewonnen buiten de Nederlandse oogheelkundige wereld.

Nader onderzoek door de IGZ inzake de informatieverstrekking aan patiënten

Het oordeel van de rechtbank dat patiënten met gezwollen Miragel materiaal bij eerste tekenen van zwelling en daarna door de behandelend oogarts geïnformeerd hadden dienen te worden, is direct van belang voor het onderzoek door de IGZ, waarop de Nationale ombudsman doelt.

Ik roep in herinnering dat ik al in mijn melding van 13 februari 2009, blz. 4 onderaan, geattendeerd heb op de mogelijke aanwezigheid van een doofpot affaire.
Bij brief van 17 augustus 2009 heb ik aan dr. Vesseur de vraag voorgelegd of de wegens gezwollen Miragel materiaal behandelde circa 320 patiënten, waarop de Radboud presentatie tijdens de-NOG jaarvergadering 2009 betrekking had, voldoende geïnformeerd waren of worden omtrent hetgeen hen is overkomen.
Bij brief van 24 september 2010 heb ik gewezen op de omvang van de problematiek, omdat gebleken was dat de-Miragel plombe niet alleen door het Radboudziekenhuis maar ook door andere Nederlandse academische ziekenhuizen (met uitzondering van het Oogziekenhuis Rotterdam) was toegepast.
Bij antwoord-conclusie na deskundigenbericht van 14 maart 2012 wijst UMC St. Radboud erop dat het Radboud ziekenhuis, maar ook vele andere Nederlandse ziekenhuizen, in de loop der jaren vele duizenden Miragelplombes bij haar patiënten heeft geplaatst.
De doofpot affaire heeft dus een enorme omvang.

Dr. Vesseur is in gebreke gebleven iets te doen.
De opstelling van de IGZ in deze aangelegenheid is dan ook door de Nationale ombudsman als niet behoorlijk aangemerkt. Hij overweegt (blz.9):

De Nationale ombudsman acht het echter niet juist dat de IGZ geen onderzoek heeft gedaan naar de informatieverstrekking in het verleden. Dergelijk onderzoek kan lessen opleveren voor de toekomst, namelijk hoe dient te worden omgegaan met informatie aan patiënten over bij hen gebruikte ondeugdelijke implantaten of plombes. Dit klemmt te meer nu dit probleem vaker speelt, zoals thans bij bepaalde borstimplantaten. Het is daarom niet redelijk dat op dit punt niet meer onderzoek is gedaan.

en doet de aanbeveling:

De minister van VWS wordt in overweging gegeven om te bevorderen dat de IGZ alsnog onderzoek doet naar de informatieverstrekking aan patiënten vóór juli 2009.

Aan deze aanbeveling heeft de IGZ zich m.i. niet behoorlijk gehouden.
Ik zet de feiten nog eens op een rij.

N.a.v. mijn melding vraagt de IGZ bij brief van 10 februari 2009 aan het NOG:

Graag verneemt de Inspectie of uw vereniging een standpunt heeft ten aanzien van de toepassing van dergelijke implantaten of de Miragel-plombe in het bijzonder. Als dit het geval is, zou de Inspectie graag van u horen hoe deze luidt, wanneer deze is uitgedragen naar uw leden en of dat gepaard is gegaan met bepaalde adviezen en/of waarschuwingen.

Het NOG antwoordt op 9 april 2009:

Het door u genoemde product wordt sinds ruim 10 jaar niet meer gebruikt in de Oogheelkunde in Nederland vanwege complicaties.
Onze leden zijn hier destijds over geïnformeerd.

De IGZ, dr Vesseur, vindt dat antwoord te summier en stelt nadere vragen bij brief van 4 augustus 2009:

Graag verneem ik wat u destijds, dus voor 10 juli 2009, uw leden adviseerde. Wanneer was dat? Diende zij de patiënten op te roepen? Werd aangegeven of de Miragel verwijderd moest worden?
Hoe luidt nu het advies aan de oogarts? Wat moet deze doen wanneer een patiënt geen klachten heeft en wat als deze wel klachten heeft?

Het eerste deel van deze expliciete vraagstelling, die de informatie vóór juli 2009 betreft, wordt door het NOG in zijn brief van 19 augustus genegeerd. Het NOG gaat alleen in op de berichtgeving in juli 2009.

Van beide brieven van 10 februari en 9 april 2009 wordt ik door dr. Vesseur niet op de hoogte gebracht.

Omtrent beide vervolgbrieven van 4 en 19 augustus 2009 informeert de IGZ mij pas ruim een jaar later in september 2010.

Dan wijs ik bij brief van 23 september 2010 dr. Vesseur er op dat zijn vraagstelling betreffende de informatie voor 2009 niet door het NOG is beantwoord:

Ik begrijp dat u in de gegeven situatie ervoor geporteerd bent om de bevindingen van prof. Hooijmans als deskundige af te wachten, van wiens oordeel u in wezen ook afhankelijk bent, zoals u aangaf.
Maar wij hebben wel afgesproken dat u alsnog een vraagstelling aan het NOG zou formuleren betreffende de informatie die aan de in het verleden, vóór juli 2009, geopereerde patiënten is verstrekt, en u zou mij die eerst voorleggen.
De brief van NOG van 19 augustus 2009, die u mij nu hebt toegezonden, vermeldt daaromtrent niets.
Uw vraagstelling die inderdaad de in het verleden vóór juli 2009 geopereerde patiënten betreft, is door het NOG geheel onbeantwoord gelaten, hetgeen toch had moeten opvallen !

Me dunkt dat u het bestuur van het NOG alsnog wijst op het begaan abus en aandringt op behoorlijke beantwoording van uw vraagstelling.

Tot mijn verbazing beweert dr. Vesseur in zijn brief van 29 september 2010 dat dat wel het geval is:

Bijgevoegd treft u een afschrift van mijn brief aan de NOG zoals ik die heden verstuurde. Daarin kunt u mijn aanvullende vraag vernemen. Ik ben het niet met u eens dat het NOG mij destijds geen antwoord heeft gegeven. Dat hadden zij wel. Zij gaven aan dat zij niet hadden geadviseerd hun patiënten actief op de roepen. Ik ga er nu van uit dat wij daar ook een verklaring voor zullen ontvangen.

Hij stelt nog wel nadere vragen bij brief van 29 september 2009, die door het NOG bij brief van 28 december 2010 worden beantwoord. Maar die nadere vragen betreffen niet de informatie destijds gegeven.

Onopgehelderd blijft welke informatie de oogartsen voor juli 2009 (publicatie op website NOG en brief aan alle leden) aan de patiënten is gegeven.

N.a.v. het rapport van de Nationale Ombudsman heropent de IGZ het onderzoek en vraagt bij brief van 21 mei 2012 opnieuw bij het NOG expliciet naar de informatieverstrekking van voor juli 2009:

Welke informatie is er door de Nederlandse oogartsen in het algemeen en door het NOG in het bijzonder verstrekt aan patiënten over de problemen die zich met MIRAgel voordeden. Vanzelfsprekend gaat de inspectie er van uit dat u daarbij uitgaat vanaf het eerste moment dat er problemen optraden en tevens in het verloop van de tijd dat er meer bekend werd over de problemen die zich met MIRAgel konden voordoen. Wanneer het NOG zich niet rechtstreeks tot patiënten richtte, gaf zij dan aan oogartsen informatie over de wijze waarop zij de patiënten konden informeren? Zo ja, op welke wijze en met welke inhoud? De inspectie verzoekt u kopieën van correspondentie met oogartsen en met patiënten te verstrekken waar uit blijkt dat u hen voorlicht over de gevolgen van de toepassing van MIRAgel en de te nemen noodzakelijke maatregelen in de periode 1990 tot heden.

De IGZ sluit kopieën bij van de brieven van het NOG van 19 augustus 2009 en 28 december 2010, maar – hoogst opmerkelijk - niet van de eerste brief van het NOG van 9 april 2009.

Het NOG doet alsof de neus bloedt en vermeldt bij brief van 2 juli 2012 alleen de berichtgeving in juli 2009. Op de expliciete vraagstelling inzake het verleden wordt helemaal niet ingegaan. Het NOG verstrekt niet de gevraagde correspondentie.

Daarop constateert de IGZ bij brief van 9 augustus 2012 dat de vraag over de informatievoorziening aan patiënten vóór 2009 door het NOG in zijn brief van 2 juli 2012 niet expliciet beantwoord wordt. Daarom (!) moet ervan worden uitgegaan dat er van de kant van het NOG vóór 2009 geen sprake is geweest van informatievoorziening richting patiënten.

Het was beter geweest als dat wel was gebeurd, maar daar kan niets aan worden veranderd. Gezien de berichtgeving in 2009 ontbreekt het volksgezondheidsbelang om na te gaan of die informatie wellicht eerder gegeven had moeten worden.

Bovendien valt het NOG anders dan de oogartsen en de zorginstellingen niet onder het toezicht van de IGZ.

Er zijn geen signalen bekend, anders dan de mijne, dat patiënten onvoldoende zijn geïnformeerd over mogelijke problemen met de Miragel plombe.

De IGZ is van mening dat voortschrijdend inzicht in de kans op het optreden van late complicaties in principe en bij voorkeur ter kennis van de patiënt wordt gebracht.

Daarbij overweegt de IGZ:

- het advies van het NOG is dat zonder klachten er geen goede reden is om de plombe te verwijderen;
- het traceren van patiënten is belastend voor wie het niet blijkt aan te gaan;
- n.a.v. het advies van het NOG is de kans heel klein om een patiënt met beginnende klachten te traceren, die hiermee nog niet bekend is bij zijn oogarts;
- de kans dat nu nog nieuwe klachten optreden na het laatste gebruik van de Miragel plombes is heel klein.

De IGZ ziet daarom geen rechtvaardiging voor nader onderzoek.

Deze opstelling van de IGZ stelt voor raadsels.

Dat de-IGZ meent ervan te moeten uitgaan dat er van de kant van het NOG vóór 2009 geen sprake is geweest van informatievoorziening richting patiënten, is in het licht van de feiten onbegrijpelijk.

- De brief van het NOG van 9 april 2009 is geschreven 3 maanden vóór de berichtgeving van 10 juli 2009 per brief en website en spreekt over *destijds* verstrekte informatie aan de leden. Er is dus wel degelijk berichtgeving geweest van het NOG aan zijn leden – niet “richting patiënten” – in de negentiger jaren.
- Ik heb de IGZ op deze brief geattendeerd in mijn brief van 21 juni 2012.
- De brief is bovendien een van de bijlagen bij mijn e-mail aan de Nationale ombudsman, de klachtbehandelaarster mw Oomen, van 25 juli 2012, welke e-mail met bijlagen kopie conform aan de-IGZ is gezonden.

De brief van het NOG van 9 april 2009 wordt dus kennelijk welbewust genegeerd

V.w.b. verder de argumenten om geen nader onderzoek te doen:

het moge zo zijn dat het NOG niet onder het toezicht valt van de IGZ, de informatie van destijds is wel van belang voor de beoordeling van de oogartsen die overeenkomstig die informatie zullen hebben gehandeld.

De opstelling van het NOG, het stelselmatig negeren van de voormelde verzoeken van de IGZ om inlichtingen omtrent de voorlichting van patiënten vóór juli 2009, doet het vermoeden rijzen dat het NOG destijds toen de complicaties van het toegepaste Miragel materiaal aan het licht traden, zijn leden heeft geadviseerd om tegenover de patiënten het stilzwijgen te bewaren, welk advies kennelijk door de leden is opgevolgd, hetgeen niet alleen juridisch maar ook in het belang van de volksgezondheid als uiterst laakbaar moet worden aangemerkt.

Ik wijs nog maar eens op de arresten van de HR van 23 november 2001, NJ 2002, 386-387.

Als patiënten niet zijn geïnformeerd omtrent de Miragel problematiek, kunnen zij natuurlijk daaromtrent geen signalen geven richting IGZ.

Inderdaad is er geen goede reden om zonder klachten de plombe te verwijderen, maar daar gaat het ook helemaal niet om.

Het gaat erom dat patiënten opnieuw geopereerd zijn moeten worden vanwege gezwollen Miragel materiaal. Zijn zij behoorlijk geïnformeerd geworden?

Het traceren van die patiënten, voor wie het blijkt aan te gaan, is natuurlijk niet belastend.

Dat de kans klein is, dat dat zich nog klachten voordoen zo'n 16 jaar na beëindiging van het gebruik van de Miragel plombe, kan geen reden zijn om af te zien van het onderzoek naar de informatieverstrekking aan patiënten, die vóór juli 2009 geopereerd zijn moeten worden wegens gezwollen Miragel materiaal.

Bij het Radboud ziekenhuis zijn 312 patiënten bekend, die opnieuw geopereerd zijn moeten worden. Niet valt in te zien waarom de informatieverstrekking aan hen niet onderzocht zou

kunnen worden. Dit klemmt temeer omdat het Radboud ziekenhuis destijds ondanks het verzoek daartoe van de IGZ niet is ingegaan op mijn melding en dus ook niet op het aspect van de informatieverstrekking.

Als de andere patiënten evenzo blijken te zijn behandeld als mij is overkomen, is er sprake van massale en grove schending van informatie- en dossierplicht, zelfs – zeker in mijn geval – met medewerking van de Raad van Bestuur van UMC St. Radboud.

Het lijkt mij in het belang van de volksgezondheid om een mogelijk gigantische doofpotaffaire op te helderen, ook al ligt deze in het verleden, al was het maar om herhaling te voorkomen. De patiënten om wie het gaat, blijven onwetend van hetgeen hen is overkomen. Doofpotaffaires dienen opgehelderd te worden.

Ad 4: het in de gaten houden of de klinische les in het NTVG wordt gepubliceerd

Tenslotte heeft de Nationale ombudsman nog een impliciete aanbeveling gedaan. In zijn rapport, blz. 8, gaat hij ervan uit:

dat de IGZ in de gaten houdt dat de publicatie aan alle artsen, die voor zover bekend nog niet heeft plaatsgevonden, inderdaad door het NOG op korte termijn wordt gedaan.

Het gaat hier om de klinische les, genoemd in de brief van het NOG aan dr. Vesseur van 28 december 2010:

Momenteel is bovendien een klinische les voor het NTvG in voorbereiding om ook niet-oogartsen bekend te maken met de MIRAgel en mogelijke aan zwelling gerelateerde symptomen.

Het is naar aanleiding van deze aankondiging, dat dr. Vesseur mij bij brief van 7 januari 2011 schreef dat de inspectie zich in de visie en de acties van het NOG kon vinden,

te meer daar zij middels een publicatie in het NTvG aan een veel breder medisch publiek (ook huisartsen) duidelijk zal maken wat de problematiek van de MIRAgel plombes inhoudt en welke consequenties er kunnen zijn.

Niet blijkt dat de-IGZ op enigerlei wijze in de gaten heeft gehouden of deze publicatie op korte termijn na het rapport van de Nationale ombudsman van 6 februari 2012 zou worden gedaan.

Tot op heden is deze klinische les niet in het NTvG gepubliceerd.

De strekking van mijn klacht

Deze klacht strekt er toe dat de IGZ:

1. mij alsnog behoorlijk uitsluitsel geeft over de resultaten van het onderzoek bij de fabrikant van Miragel door toezending van de stukken als door mij verzocht in mijn brief van 21 juni 2012;
2. de behandeling van mijn melding niet afsluit maar wacht op de definitieve uitkomst van mijn procedure;

3. alsnog onderzoek doet naar de informatieverstrekking aan patiënten vóór juli 2009, door
 - enerzijds te bewerkstelligen dat van het NOG alsnog de antwoorden worden verkregen op de vragen, die gesteld zijn in de brieven van dr. Vesseur van 10 februari en 4 augustus 2009 en de brief van ir. Tamminga van 21 mei 2012, alsook de correspondentie, waarom door ir. Tamminga is verzocht;
 - anderzijds alsnog onderzoek doet bij het UMC St. Radboud en de andere Nederlandse ziekenhuizen, die Miragel materiaal bij hun patiënten hebben toegepast, naar de informatieverstrekking aan patiënten vóór juli 2009, die behandeld zijn moeten worden wegens gezwollen Miragel materiaal;
4. alsnog nagaat waarom de klinische les niet (op korte termijn) in het NTVG is gepubliceerd.

Afschriften van deze brief en van het vonnis zend ik aan de Nationale ombudsman.

In afwachting van uw bericht,
Hoogachtend,

A handwritten signature in black ink, consisting of a stylized 'J' and 'S' with a long horizontal stroke extending to the right.

J.H. Sassen